

⁷Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap. ⁸Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövele közel van. ⁹Ne panaszkodjatok, testvéreim, egymásra, hogy el ne ítéltesetek! Íme, a bíró az ajtó előtt áll. ¹⁰Vegyetek példát, testvéreim, a szenvedésben és a türelemben a prófétákról, akik az Úr nevében szóltak. ¹¹Íme, boldognak mondjuk azokat, akik tűrni tudtak a szenvedésekben. Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttatok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr.

Kedves Testvéreim!

Tegnap már nagy volt a türelmetlenség. Cipőtisztítás, rajz, egy bögre tej, kimondott, vagy kimondatlan kívánságok, vajon milyen lesz a reggel, amikor megérkezik a Mikulás?

A gyerekek várakozása felfokozott, és már napok, sőt hetek óta téma: mikor jön?

De mi felnőttek is tudunk ilyen türelmetlenül várakozni. Mert az iskola előtt az utcán áll a sor, ³/₄ 4 van, nekünk pedig 4-re vissza kellene érni, ami innen lehetetlennek tűnik... és jön az idegeskedés: miért nem halad már a sor, mi van már ott elől...?

A türelmetlenség mára már az egész világot átjárja. Mert az elmúlt 9 hónapban bizony elégünk lett. Mikor lesz már valami megoldás? Mikor jön a vakcina? És vajon milyen lesz? Tényleg megoldást kínál, végre megszabadulhatunk a maszkjainktól? Annak bizonytalansága, hogy nem tudjuk mi jön, hogy holnaptól szigorítás, enyhítés, marad minden úgy, ahogy eddig, milyen lesz a karácsony? Elkapom, nem kapom el? Megmarad-e a munkám? Találkozhatom-e a családommal... Rengeteg kérdés, feszültség a bizonytalan jövő még türelmetlenebbé teszi a várakozást.

Jakab apostol mai alapigénkben a türelmes várakozásról ír: ⁷Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig.

Ha tudjuk azt, hogy mikor jön a Mikulás, vagy, hogy nagyjából milyen gyorsan halad a sor az iskola előtt, akkor is tudunk türelmetlenek lenni. A vírus okozta várakozás viszont fokozott türelmetlenséget hoz. Olyan türelmetlenséget, amelyben Jakab levelének címzettjei is éltek, csak ők egy másfajta veszélynek voltak kitéve, és várakozásuk célja sem a vakcina, vagy egyfajta vírus eltűnése volt.

Jakab olvasói üldözött keresztyének voltak az első század második felében, akik nehezen viselték a szorongatást, azokat a megaláztatásokat, amelyeket környezetüktől kaptak, éppen ezért felfokozott várakozással voltak az Úr adventje felől. Azaz azzal kapcsolatban, hogy Jézus visszajön. És amikor visszajön, akkor igazságot szolgáltat majd választottainak, azoknak, akik az övéi, akik kitarítottak a szenvedések közt.

Viszont az, hogy Jakab leírja – legyetek türelemmel – azt jelzi, hogy ők is hús-vér emberek voltak, akiknek egyre fogyott a türelme. Miért nem jön már? Hiszen megígérte, hogy visszajön, és magához vesz bennünket. Elbizonytalanodtak: talán nem is jön, talán ez az egész egy kamu, talán a hitünk a semmin alapszik, a semmiért szenvedünk. Ebben a helyzetben szólal meg Jakab, akiről azt feltételezzük, hogy a Jeruzsálemi gyülekezet nagy tekintélyű vezetője volt, nem mellesleg Pál azt írja róla, hogy az ÚR testvére, azaz Jézus testvére volt. Az mindenesetre biztos, hogy Jézus tanítása, gondolatmenetei visszaköszönek ebben a levélben. Jézus is szerette az egyszerű, mindennapi életből vett hasonlatokat, Jakab is egy ilyet használ, a türelmes várakozással kapcsolatban: *Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap.* ⁸Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövele közel van, Nagymamámnak a ház előtt sok-sok rózsatöve volt. Egész nyáron virágoztak a különböző rózsák, a mama sokat foglalkozott velük. Nekünk – unokáinak – is már korán megtanította a rózsák metszését, téliesítését. A rózsák mindig megszürtak, ezért félve mentem a tövek közé, és ugyanígy félve metszettem meg őket, mert hiába tapasztaltam évről évre, mégis olyan furcsa volt, hogy annyira vissza kell metszeni. A tövek földel való betakargatása után, gyakran néztem ki az ablakon, és kérdeztem meg a mamát: mikor lesz már rózsák? Csak tavasszal válaszolta, addig ott bent a föld alatt sok minden történik. És én elképzeltem, hogy a rózsák tövével nagy élet van, készülődnek a kis rózsák, hogy előbújjanak majd.

Aztán tavasszal, amikor már megindult a növekedés egyre gyakrabban mentem a rózsák közé és néztem, hogy virágoznak-e már.

Jakab a földművelőt hozza elénk, aki várja, hogy teremjen a föld. Várja, de ő sem tudja, hogy mikor jön majd az eső, ami elengedhetetlenül szükséges a növekedéshez.

Advent van. A várakozás időszaka, de újra és újra elmondom, hogy az advent szónak a jelentése: eljövétel. Az Úr eljövele. Advent második vasárnapjának pedig kimondottan Jézus visszatérése a témája. Ahogyan az oltár előtti igében is olvastuk Jézus szavait, aki félelmetes képeket használ annak leírására, ami jön. ²⁵És jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, a földön pedig a tenger zúgása és háborgása miatt

kétségbeesnek a népek tanácstalanságukban. ²⁶Az emberek megdermednek a félelemtől és annak sejtésétől, ami az egész földre vár, mert az egek tartóoszlopai megrendülnek.

Ki várná ezt? Ki az, akinek erre szüksége van? Nem elég nekünk a magunk baja, nem elég nekünk a járvány? Mikulás napja van, ahogy az elején említettem a gyerekek nagyon várják a mikulást. De azért van egy félelemérzet is. Gyerekkoromban, amikor jött a vállalati mikulás, vagy az óvodában, iskolában – akkor sok gyerek sírva ment oda hozzá. Félték. Félték attól, hogy virgácsot kapnak, mert rosszak voltak. Rendben, bevallom, hogy én is féltem...

Ráadásul ott voltak a fekete ruhás krampuszok, akik mára már csak zöld manócskák lettek – akik ezt a félelmet, a virgáccsal fenyegetődzve még inkább elmélyítették.

A Mikulás jövetele jó, de azért félelmetes is.

Jézus eljövetele jó, várjuk, de azért félelmetes is, mert küzdünk a démonainkkal, küzdünk bűneinkkel, küzdünk azzal, hogy nem tudunk megfelelni az ítéltre visszajövő Úrnak. Pedig Jézus azt mondja, hogy bár félelmetes jelek lesznek, de *amikor ezek elkezdődnek, egyenesedjétek fel, és emeljétek fel a fejeteket, mert közeledik a megváltásotok.*

A félelem megbénít, és hát akkor, amikor próbákat kell kiállni, amikor sok szempontból bizonytalanságban éljük a mindennapjainkat, akkor még nehezebb ez a felegyenesedés.

Jakab ebben szeretne segíteni, amikor azt mondja:

Íme, a bíró az ajtó előtt áll. ¹⁰Vegyétek példát, testvéreim, a szenvedésben és a türelemben a prófétákról, akik az Úr nevében szóltak. ¹¹Íme, boldognak mondjuk azokat, akik tűrni tudtak a szenvedésekben. Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttátok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr.

Jakab példákat idéz fel levelében, nem fejt ki részletesen, most erre nekünk sincs időnk, de érdemes elővenni az Ósz-et és valóban megnézni a próféták szenvedéseit. Vagy a Jakab által is említett Jóbot, aki valóban az egyik legjobb példája annak, hogy valaki az Istenért – és nem miatta – szenved, de megmarad a hitben. Lehet, hogy meginog a terhek alatt, de Istent nem tagadja meg, hű marad, és ez az állhatatosság oda vezet, hogy Isten bőségesen megjutalmazza és kárpótolja.

De nem csak Jób, hanem sok ósz-i alak példa lehet a hosszútűrésre.

Milyen lesz a karácsony? Nem a vírustól függ. Hanem attól, hogy milyen az adventem. Hogy valóban úgy várok-e, ahogyan Jób vagy a többi próféta, vagy mint az első század keresztyénei – ahogy Pál fogalmaz - *sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban.*

Mondjuk könnyű ezt mondani, de amikor benne van az ember, amikor valóban tűrnünk kell, amikor valóban nyomorúságban, szükségben vagyunk, amikor szorongatunk, akkor derül ki, hogy szép-szép az elmélet, de a gyakorlatban ez nem olyan egyszerű.

Jól tudja ezt Jakab is, aki nyilván maga is átélte mindezeket. És bár célként valóban azt írja, hogy majd akkor, ott, amikor Jézus visszajön, megkapjuk a jutalmat a kitartásban, addig pedig tűrjünk, és várjuk az ő visszatérését, de azért mégiscsak ad egy kis segítséget.

Alapigénk 9. verse mintha egy kicsit kilógna a szövegből:

⁹Ne panaszkodjatok, testvéreim, egymásra, hogy el ne ítéltessetek!

Igaz, hogy benne van az ítélet, de mi köze a türelmes várakozásnak, a földműves várakozásának az egymásra való panaszkodáshoz. Nagyon is sok. Mert Jakab nagyon is tudja, hogy mi az ami a végső adventig segít abban, hogy kitartsunk. Ez pedig a testvéri közösség, a hívők közössége, amely nem valami tökéletesek társasága, és ez az apostoli levelekből jól látszik, hiszen sokszor azért ragadtak tollat Pál, Péter és a többiek, hogy egy-egy vitás kérdést tisztázzanak, békétlenséget rendbe tegyenek, veszekedést csitítsanak. Miért? Mert tudják, hogy mennyire fontos a testvérek egysége, hogy ez az az erő, ami segít a kitartásban, a türelmes várakozásban.

Sokan mondják, hogy nincs szükségem templomra, közösségre ahhoz, hogy Istenben higgyek. Ehhez valóban nem kell gyülekezet, ahhoz viszont elengedhetetlen, hogy ebben a hitben megmaradjak és növekedjek, mert különben elkavarodunk, és egy saját istenképet helyezünk Isten helyére. A közösség, a gyülekezet azért van, hogy ezt rendbe tegye. Még akkor is, ha most nem tudunk ugyanúgy összejönni az istentiszteleteken, de a technikát segítségül hívva mégis részesülhetünk a közösségben, és reménységünk az, türelmesen várjuk, hogy majd újra visszatérhessünk a teljes, maszk nélküli személyes közösséghez, amely elvezet bennünket egy olyan közösségbe, amely a mennyben van előkészítve számunkra. Az Istennel való teljes közösségre, amikor egymás testvéreiként ott állunk majd közepén a báránnyal, azzal a Jézus Krisztussal, aki ennek a közösségnek a megteremtője és alapja. Addig is a türelem rózsát terem. Várjuk azt a virágot!